

Arrest

nr. 61 614 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 februari 2011 om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 april 2009 wordt verzoeker van Somalische nationaliteit, niet in het bezit van de vereiste documenten aangetroffen in de luchthaven van Zaventem en hij dient een asielaanvraag in aan de grens. Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker evenals een beslissing tot vasthouding in aan welbepaalde aan de grens gelegde plaats.

Op 14 mei 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 28 731 van 15 juni 2009 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

Op 24 juni 2009 wordt verzoeker toegelaten tot het grondgebied met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 juli 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 29 juli 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 18 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Verzoeker dient op 21 augustus 2009 in Luxemburg een asielaanvraag in.

Op 30 september 2009 richt Luxemburg een terugnameverzoek van verzoeker aan België in toepassing van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Op 6 oktober 2009 verklaart België zich akkoord met de terugname van verzoeker.

Op 14 oktober 2009 wordt verzoeker overgedragen aan België.

Op 14 oktober 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 6 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 43 734 van 25 mei 2010 wordt het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde verworpen.

Op 1 juni 2010 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 29 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 55 682 van 8 februari 2011 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

Verzoeker dient een cassatieberoep in bij de Raad van State dat op 25 maart 2011 bij beschikking nr. 6749 toelaatbaar wordt verklaard.

Op 15 februari 2011 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten M.M. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : (...)

het bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 08/02/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat het bestreden bevel werd genomen in het raam van een gebonden bevoegdheid.

Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3 § 1 van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010 aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 56 982 van 8 februari 2011 werden eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan verzoeker.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris of van de minister niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker noch als vluchteling is erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren. Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan belang. De exceptie opgeworpen door de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.2.1. Verzoeker wenst in zijn verzoekschrift op te merken dat hij een cassatieberoep heeft ingediend tegen het arrest van de Raad van 8 februari 2011. Verzoeker vervolgt dat zolang het cassatieberoep niet als ontoelaatbaar werd afgewezen er dient uitgegaan te worden van het vermoeden dat het cassatieberoep van verzoeker toelaatbaar kan verklaard worden én er dus mogelijks nog een verbreking tot stand kan komen. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken alvorens het uitwijzingsbevel te betekenen de cassatietermijn van 1 maand diende af te wachten én als er cassatie werd ingediend, dient te wachten tot er een beslissing van ontoelaatbaarheid werd genomen door de Raad van State.

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat een procedure voor de Raad van State in het raam van een asielaanvraag geen deel uitmaakt van de asielprocedure en dat het instellen van een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft ten aanzien van een eventuele verwijderingsmaatregel.

2.2.3. De Raad wijst er op dat een cassatieberoep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft en herhaalt dat artikel 75, § 2 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziet dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven zodra de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Er is geen wetsbepaling die voorziet dat er moet worden gewacht met zulk een bevel tot na het verstrijken van de beroepstermijn tegen het arrest

van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het door verzoeker voor de Raad van State ingeleid beroep tegen de voornoemde weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad, heeft geen schorsend karakter en schorst derhalve de tenuitvoerlegging ervan niet, zodat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd vooraleer de Raad van State uitspraak heeft gedaan.

Bijgevolg was de verwerende partij, gelet op de gebonden bevoegdheid in het raam van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gehouden tot het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij diende geen rekening te houden met het door verzoeker ingesteld beroep bij de Raad van State.

2.2.4. Waar verzoeker tenslotte in zijn verzoekschrift de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aanvoert, dient opgemerkt te worden dat verzoeker, om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de loutere stelling dat in het geval verzoekers cassatieberoep toelaatbaar verklaard wordt én de verzoeker alsnog verplicht wordt om het grondgebied te verlaten de bestreden beslissing een vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM, nalaat deze blote bewering te staven met concrete gegevens. Verzoeker geeft geen enkele verdere uitleg of brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aan die aantonen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor hem een risico zou inhouden op foltering of onmenselijke behandeling. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Er wordt geen afbreuk gedaan aan hetgeen wordt gesteld onder punt 2.1.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:
mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET